

1. תלמוד בבלי מסכת ברכות דף ט עמוד א

הקטר חלבים וכו'. ואילו אכילת פסחים לא קתני. ורמינהי: קריאת שמע ערבית, והלל בלילי פסחים, ואכילת פסח - מצותן עד שיעלה עמוד השחר! אמר רב יוסף לא קשיא, הא - רבי אלעזר בן עזריה, הא - רבי עקיבא. דתניא: ואכלו את הבשר בלילה הזה, רבי אלעזר בן עזריה אומר: נאמר כאן בלילה הזה ונאמר להלן ועברתי בארץ מצרים בלילה הזה - מה להלן עד חצות, אף כאן עד חצות. אמר ליה רבי עקיבא: והלא כבר נאמר בחפזון - עד שעת חפזון! אם כן מה תלמוד לומר בלילה - יכול יהא נאכל כקדשים ביום, תלמוד לומר: בלילה, בלילה הוא נאכל, ולא ביום. בשלמא לרבי אלעזר בן עזריה דאית ליה גזירה שוה - אצטריך למכתב ליה הזה, אלא לרבי עקיבא - האי הזה מאי עביד ליה? - למעוטי לילה אחר הוא דאתא; סלקא דעתך אמינא הואיל ופסח קדשים קלים ושלמים קדשים קלים, מה שלמים נאכלין לשני ימים ולילה אחד - אף פסח נאכל שתי לילות במקום שני ימים, ויהא נאכל לשני לילות ויום אחד קמשמע לן בלילה הזה - בלילה הזה הוא נאכל, ואינו נאכל בלילה אחר. ורבי אלעזר בן עזריה? מלא תותירו עד בקר נפקא. ורבי עקיבא? - אי מהתם הוה אמינא: מאי בקר - בקר שני. ורבי אלעזר? אמר לך: כל בקר - בקר ראשון הוא. והני תנאי כהני תנאי, דתניא: שם תזבח את הפסח בערב כבוא השמש מועד צאתך ממצרים. רבי אליעזר אומר: בערב אתה זובח, וכבוא השמש אתה אוכל, ומועד צאתך ממצרים אתה שורף; רבי יהושע אומר: בערב אתה זובח, כבוא השמש אתה אוכל, ועד מתי אתה אוכל והולך - עד מועד צאתך ממצרים. אמר רבי אבא: הכל מודים, כשנגאלו ישראל ממצרים - לא נגאלו אלא בערב, שנאמר הוציאך ה' אלהיך ממצרים לילה, וכשיצאו - לא יצאו אלא ביום, שנאמר ממחרת הפסח יצאו בני ישראל ביד רמה. על מה נחלקו - על שעת חפזון; רבי אלעזר בן עזריה סבר: מאי חפזון - חפזון דמצרים, ורבי עקיבא סבר: מאי חפזון - חפזון ד' ישראל. תניא נמי הכי: הוציאך ה' אלהיך ממצרים לילה - וכי בלילה יצאו? והלא לא יצאו אלא ביום, שנאמר: ממחרת הפסח יצאו בני ישראל ביד רמה! אלא: מלמד שהתחילה להם גאולה מבערב.

דבר נא באזני העם וגו' - אמרי דבי רבי ינאי: אין נא אלא לשון בקשה, אמר ליה הקדוש ברוך הוא למשה: בבקשה ממך, לך ואמור להם לישראל; בבקשה מכם, שאלו ממצרים כלי כסף וכלי זהב, שלא יאמר [עמוד ב] אותו צדיק: ועבדום וענו אתם - קיים בהם, ואחרי כן יצאו ברכוש גדול - לא קיים בהם. אמרו לו: ולואי שנצא בעצמנו. משל לאדם שהיה חבוש בבית האסורים, והיו אומרים לו בני אדם: מוציאין אותך למחר מבית האסורין ונותנין לך ממון הרבה, ואומר להם: בבקשה מכם, הוציאוני היום ואיני מבקש כלום.

וישאלום. אמר רבי אמי: מלמד, שהשאלום בעל כרחם. איכא דאמרי: בעל כרחם דמצרים, ואיכא דאמרי: בעל כרחם ד' ישראל. מאן דאמר בעל כרחם דמצרים - דכתיב ונות בית תחלק שלל; מאן דאמר בעל כרחם ד' ישראל - משום משוי. וינצלו את מצרים. אמר רבי אמי: מלמד שעשאוה כמצודה שאין בה דגן. וריש לקיש אמר: עשאוה כמצולה שאין בה דגים.

אהיה אשר אהיה. אמר לו הקדוש ברוך הוא למשה: לך אמור להם לישראל: אני הייתי עמכם בשעבוד זה ואני אהיה עמכם בשעבוד מלכות. אמר לפניו: רבונו של עולם! דיה לצרה בשעתה. אמר לו הקדוש ברוך הוא: לך אמור להם אהיה שלחני אליכם.

2. משנה מסכת פסחים פרק א

משנה א: אור לארבעה עשר בודקים את החמץ לאור הנר כל מקום שאין מכניסין בו חמץ אין צריך בדיקה ולמה אמרו שתי שורות במרתף מקום שמכניסין בו חמץ בית שמאי אומרים שתי שורות על פני כל המרתף ובית הלל אומרים שתי שורות החיצונות שהן העליונות:

משנה ג: רבי יהודה אומר בודקין אור ארבעה עשר ובארבעה עשר שחרית ובשעת הביעור וחכמים אומרים לא בדק אור ארבעה עשר יבדוק בארבעה עשר לא בדק בארבעה עשר יבדוק בתוך המועד לא בדק בתוך המועד יבדוק לאחר המועד ומה שמשירי יניחנו בצינעא כדי שלא יהא צריך בדיקה אחריו:

משנה ד: רבי מאיר אומר אוכלין כל חמש ושורפין בתחלת שש ורבי יהודה אומר אוכלין כל ד' ותולין כל ה' ושורפין בתחלת שש:

3. תלמוד בבלי מסכת פסחים דף ב עמוד א

משנה. אור לארבעה עשר בודקין את החמץ לאור הנר. כל מקום שאין מכניסין בו חמץ - אין צריך בדיקה. ובמה אמרו שתי שורות במרתף - מקום שמכניסין בו חמץ, בית שמאי אומרים: שתי שורות על פני כל המרתף, ובית הלל אומרים: שתי שורות החיצונות, שהן העליונות.

גמרא. מאי אור? רב הונא אמר: נגהי, ורב יהודה אמר: לילי. קא סלקא דעתך דמאן דאמר נגהי - נגהי ממש, ומאן דאמר לילי - לילי ממש. מיתבי: הבקר אור והאנשים שלחו, אלמא: אור ימא הוא! - מי כתיב האור בקר? הבקר אור כתיב, כמאן דאמר: צפרא נהר. וכדבר יהודה אמר רב, דאמר רב יהודה אמר רב: לעולם יכנס אדם בכי טוב ויצא בכי טוב. מיתבי וכאור בקר יזרח שמש אלמא אור ימא הוא! - מי כתיב אור בקר? וכאור בקר כתיב. והכי קאמר: וכאור בקר בעולם הזה - כעין זריחת שמש לצדיקים לעולם הבא. - מיתבי: ויקרא אלהים לאור יום אלמא אור ימא הוא! - הכי קאמר: למאיר ובא קראו יום. - אלא מעתה ולחשך קרא לילה - למחשיך ובא קרא לילה? - והא קיימא לן דעד צאת הכוכבים ימא הוא! - אלא הכי קאמר: קרייה רחמנא לנהורא: ופקדיה אמצותא דיממא, וקרייה רחמנא לחשוכא ופקדיה אמצותא דלילה. מיתבי: הללוהו כל כוכבי אור אלמא אור אורתא הוא! - הכי קאמר: הללוהו כל כוכבים המאירים. - אלא מעתה, כוכבים המאירים הוא דבעו שבוחי, שאינן מאירין - לא בעו שבוחי? והא כתיב הללוהו כל צבאיו! - אלא הא קא משמע לן: דאור דכוכבים נמי אור הוא. למאי נפקא מינה - לנודר מן האור, (דתנן): +מסורת הש"ס: [דתניא] הנודר מן האור - אסור באורן של כוכבים. מיתבי: לאור יקום רוצח יקטל עני ואביון ובלילה יהי כגנב [עמוד ב] הא מדקאמר ובלילה יהי כגנב - אלמא אור ימא הוא! - התם הכי קאמר: אי פשיטא לך מילתא כנהורא, דאנפשות קאתי - רוצח הוא וניתן להצילו בנפשו, ואי מספקא לך מילתא כליליא - יהי בעיניך כגנב, ולא ניתן להצילו בנפשו. מיתבי יחשכו כוכבי נשפו יקו לאור ואין ואל יראה בעפעפי שחר מדקאמר יקו לאור ואין - אלמא אור ימא הוא! - התם מילט הוא דקא לייט ליה איוב למזליה, אמר: יהא רעוא דליצפיה הך גברא לנהורא ולא לישכחיה. מיתבי: ואומר אך חשך יושפני ולילה אור בעדני אלמא אור ימא הוא! - התם הכי קאמר דוד: אני אמרתי אך חשך יושפני לעולם הבא שהוא דומה ליום, עכשיו - העולם הזה שהוא דומה ללילה אור בעדני.

מיתבי, רבי יהודה אומר: בודקין אור (לארבעה) + מסורת הש"ס: [ארבעה] עשר, ובארבעה עשר שחרית, ובשעת הביעור. מדקאמר רבי יהודה בודקין אור ארבעה עשר ובארבעה עשר שחרית אלמא אור אורתא הוא! שמע מינה. מיתבי: מאימתי ארבעה עשר אסור בעשיית מלאכה? רבי אליעזר בן יעקב אומר: משעת האור. רבי יהודה אומר: משעת הנץ החמה. אמר ליה רבי אליעזר בן יעקב לרבי יהודה: וכי היכן מצינו יום שמקצתו אסור בעשיית מלאכה ומקצתו מותר בעשיית מלאכה? אמר ליה: הוא עצמו יוכיח, שמקצתו מותר באכילת חמץ ומקצתו אסור באכילת חמץ. מדקאמר רבי יהודה משעת הנץ החמה, אלמא: אור דקאמר רבי אליעזר בן יעקב - אורתא הוא! - לא, מאי אור - עמוד השחר. - אי הכי, דקאמר ליה: היכן מצינו יום שמקצתו מותר בעשיית מלאכה ומקצתו אסור בעשיית מלאכה, נימא איהו לנפשיה, הא איכא לילה דקא שרי רבי אליעזר בן יעקב! - הכי קאמר: בשלמא לדידי - אשכחנא דקא פלגי רבנן בין ימא לליליא, (דתנן) + מסורת הש"ס: [דתניא] גבי תענית ציבור: עד מתי אוכל ושותה - עד שיעלה עמוד השחר. דברי רבי אליעזר בן יעקב. רבי שמעון אומר: עד קרות הגבר. אלא לדידך, היכא אשכחנא ימא גופיה דפלגי

ביה רבנן? - אמר ליה: הוא עצמו יוכיח, שמקצתו מותר באכילת חמץ ומקצתו אסור באכילת חמץ. שפיר קאמר ליה רבי יהודה לרבי אליעזר! - הכי קאמר ליה רבי אליעזר: אמינא לך אנא מלאכה דרבנן, ואת אמרת לי חמץ דאורייתא, דעד הכא - אסור רחמנא ועד הכא - שרא רחמנא. - ואידך? - שעות דרבנן. - ואידך? - הרחקה הוא דעבוד רבנן לדאורייתא. מיתבי: אין משיאין משואות אלא על החדש שנראה בזמנו לקדשו, ואימתי משיאין משואות - לאור עברו. אלמא: אור אורתא הוא! שמע מינה. מיתבי: היה עומד כל הלילה ומקריב על המזבח, לאורה טעון קידוש ידים ורגלים, דברי רבי! - אורה שאני. מיתבי מר זוטרא [דף ג עמוד א] המפלת אור לשמונים ואחד, בית שמאי פוטרין מקרבן, ובית הלל מחייבים. אמרו להן +מסורת הש"ס: [להם]+ בית הלל לבית שמאי: מאי שנא אור שמנים ואחד מיום שמנים ואחד? אם שיהו לו לטומאה - לא ישוה לו לקרבן? מדקאמר בית הלל לבית שמאי מאי שנא אור שמנים ואחד מיום שמנים ואחד שמע מינה אור אורתא הוא! שמע מינה. מיתבי: יכול יהא נאכל אור לשלישי; ודין הוא: זבחים נאכלים ליום אחד, ושלמים נאכלים לשני ימים. מה להלן לילה אחר היום - אף כאן לילה אחר היום, תלמוד לומר: ביום זבחכם יאכל וממחרת והנותר עד יום - בעוד יום הוא נאכל, ואינו נאכל לאור שלישי. יכול ישרף מיד, ודין הוא: זבחים נאכלין ליום ולילה אחד, ושלמים נאכלין לשני ימים ולילה אחד, מה להלן - תיכף לאכילה שריפה, אף כאן - תיכף לאכילה שריפה. תלמוד לומר: והנותר מבשר הזבח ביום השלישי באש ישרף - ביום אתה (שורף) +מסורת הש"ס: [שורפו]+, ואי אתה שורפו בלילה. מדקאמר יהא נאכל אור לשלישי אלמא: אור אורתא הוא! שמע מינה. תא שמע: אור של יום הכפורים מתפלל שבע ומתודה, שחרית מתפלל שבע ומתודה, במוסף מתפלל שבע ומתודה, במנחה מתפלל שבע ומתודה, בערבית מתפלל מעין שמונה עשר. רבי חנינא בן גמליאל אומר משום אבותיו: מתפלל שמונה עשר שלימות, מפני שצריך לומר הבדלה בחונן הדעת. אלמא: אור אורתא הוא! שמע מינה. תא שמע, דתני דבי שמואל: לילי ארבעה עשר בודקין את החמץ לאור הנר, אלמא: אור אורתא הוא! - אלא: בין רב הונא ובין רב יהודה, דכולי עלמא: אור אורתא הוא. ולא פליגי, מר כי אתריה ומר כי אתריה. באתריה דרב הונא קרו נגהי, ובאתריה דרב יהודה קרו לילי.

ותנא דידן מאי טעמא לא קתני לילי? - לישנא מעליא הוא דנקט. וכדברי יהושע בן לוי, דאמר רבי יהושע בן לוי: לעולם אל יוציא אדם דבר מגונה מפיו, שהרי עקם הכתוב שמונה אותיות ולא הוציא דבר מגונה מפיו, שנאמר מן הבהמה הטהורה ומן הבהמה אשר איננה טהרה, רב פפא אמר: תשע שנאמר כי יהיה בך איש אשר לא יהיה טהור מקרה לילה. רבינא אמר: עשר, וי"ו דטהור. רב אחא בר יעקב אמר: שש עשרה, שנאמר כי אמר מקרה הוא בלתי טהור הוא כי לא טהור.

4. משנה מסכת פסחים פרק ב משנה א

כל שעה שמותר לאכול מאכיל לבהמה לחיה ולעופות ומוכרו לנכרי ומותר בהנאתו עבר זמנו אסור בהנאתו ולא יסיק בו תנור וכירים רבי יהודה אומר אין ביעור חמץ אלא שריפה וחכמים אומרים אף מפרר וזורה לרוח או מטיל לים:

5. מכילתא דרבי ישמעאל בא - מסכתא דפסחא פרשה ח

אך ביום הראשון וגו'. מערב יום טוב אתה אומר מערב יום טוב או אינו אלא ביום טוב עצמו ת"ל לא תשחט על חמץ דם זבחי (שמות לד כה) לא תשחט את הפסח ועדיין חמץ קיים דברי רבי ישמעאל רבי יונתן אומר אינו צריך הרי כבר נאמר כל מל(א)כה לא יעשה בהם שריפה מעין מלאכה היא הא מה תלמוד לומר תשביתו שאור מערב יום טוב...

תשביתו שאר מבתים יכול יהא שורפו ביום טוב תל' לו' אך מלמד שאין שורפין אתו ביום טוב ואין צריך לומר בשבת. תשביתו שאר (מערב) מערב יום טוב או יכול ביום טוב תל' לו' כל מלאכה לא יעשה בהם והלא שריפה מעין מלאכה היתה מה תל' לו' תשביתו שאר מבתים מערב יום טוב. תשביתו שאר מבתים בשריפה הגיעה שעת ביעור ולא ניתמנה לו האור שישרפנו מפרר וזורה לרוח או מטיל לים לדגים.

ר' יהודה או' ממתין עד שיגיע לשוב וישרפנו שהיה ר' יהודה או' אין מצות השבתתו אלא שריפה. והרי דין ומה נותר שאין כתוב עליו בל יראה ובל ימצא טעון שריפה חמץ שכתוב עליו בל יראה ובל ימצא אין דין שיטען שריפה אמרו לו לר' יהודה כל דין שאתה דן תחילתו להחמיר וסופו להקל אינו דין הרי מי שלא ניתמנה לו אור לשורפו יהא יושב ומשמרו ויהיה עובר עליו משום בל יראה ובל ימצא והתורה אמרה תשביתו שאר מבתיכם משביתו אתה בכל דבר היה ר' יהודה [דנו] [דינו] דין אחר (ה)נותר אסור באכילה וחמץ אסור באכילה מה נותר טעון שריפה אף חמץ טעון שריפה אמרו לו נבלה תוכיח שאסורה באכילה ואינה טעונה שריפה אמר להם הפרש נותר אסור בהנייה וחמץ אסור בהנייה ואל תוכח נבלה שמותרת בהנייה אמרו לו שור הנסקל יוכיח שאסור בהנייה ואינו טעון שריפה אמר להם הפרש נותר חייבין עליו כרת וחמץ חייבין עליו כרת ואל יוכיח שור הנסקל שאין חייבין עליו כרת אמרו לו חלב שור הנסקל יוכיח (שאיין חייבין) [שחייבין] עליו כרת ואין טעון (עלי) שריפה אמר להם הפרש נותר חייבין עליו בבל תותיר(ו) וחמץ חייבין עליו בבל תותיר ואל יוכיח חלב שור הנסקל שאין חייבין עליו בבל תותיר אמרו לו אשם תלוי כדברך <יוכיח ש>חייבין עליו משום בל תותיר ואין(ם) טעון שריפה והתורה אמרה תשביתו שאר מבתיכם משביתו אתה בכל דבר.

רבי אומר בדבר שהוא בבל יראה ובל ימצא ואי זה הוא דבר שהוא בבל יראה ובל ימצא. אין אתה מוצא אלא בשריפה.

6. תלמוד בבלי מסכת ברכות דף יב עמוד ב

משנה. מזכירין יציאת מצרים בלילות. אמר רבי אלעזר בן עזריה: הרי אני כבן שבעים שנה, ולא זכיתי שתאמר יציאת מצרים בלילות עד שדרשה בן זומא. שנאמר: למען תזכר את יום צאתך מארץ מצרים כל ימי חייך. ימי חייך - הימים, כל ימי חייך - הלילות; וחכמים אומרים: ימי חייך - העולם הזה, כל - להביא לימות המשיח.

גמרא. תניא, אמר להם בן זומא לחכמים: וכי מזכירין יציאת מצרים לימות המשיח? והלא כבר נאמר: הנה ימים באים נאם ה' ולא יאמרו עוד חי ה' אשר העלה את בני ישראל מארץ מצרים, כי אם חי ה' אשר העלה ואשר הביא את זרע בית ישראל מארץ צפונה ומכל הארצות אשר הדחתים שם! - אמרו לו: לא שתעקר יציאת מצרים ממקומה, אלא שתהא שעבוד מלכיות עיקר, ויציאת מצרים טפל לו. כיוצא בו אתה אומר: לא יקרא שמך עוד יעקב כי אם ישראל יהיה שמך. [דף יג עמוד א] לא שיעקר יעקב ממקומו, אלא ישראל עיקר ויעקב טפל לו; וכן הוא אומר: אל תזכרו ראשונות וקדמוניות אל תתבוננו, אל תזכרו ראשונות - זה שעבוד מלכיות, וקדמוניות אל תתבוננו - זו יציאת מצרים, הנני עשה חדשה עתה תצמח - תני רב יוסף: זו מלחמת גוג ומגוג. משל, למה הדבר דומה - לאדם שהיה מהלך בדרך ופגע בו זאב וניצל ממנו, והיה מספר והולך מעשה זאב; פגע בו ארי וניצל ממנו, והיה מספר והולך מעשה ארי; פגע בו נחש וניצל ממנו, שכח מעשה שניהם והיה מספר והולך מעשה נחש; אף כך ישראל - צרות אחרונות משכחות את הראשונות.

7. תלמוד בבלי מסכת פסחים דף ז עמוד ב

לאור הנר וכו'. מנא הני מילי? אמר רב חסדא: למדנו מציאה ממציאה, ומציאה מחיפוש, וחיפוש מחיפוש, וחיפוש מנרות, ונרות מנר. מציאה ממציאה - כתיב הכא שבעת ימים שאר לא ימצא בבתיכם וכתוב התם ויחפש בגדול החל ובקטן כלה וימצא. ומציאה מחיפוש דידיה, וחיפוש מנרות

- דכתיב בעת ההיא אחפש את ירושלים בנרות, ונרות מנר, דכתיב נר (אלהים) [ה'] נשמת אדם חפש כל חדרי בטן. תנא דבי רבי ישמעאל: לילי ארבעה עשר בודקים את החמץ לאור הנר, אף על פי שאין ראייה לדבר - זכר לדבר, שנאמר שבעת ימים שאר לא ימצא ואומר ויחפש בגדול החל ובקטן כלה ואומר בעת ההיא אחפש את ירושלים בנרות ואומר נר (אלהים) [ה'] נשמת אדם חפש. מאי ואומר? וכי תימא: האי בעת ההיא קולא הוא, דקאמר רחמנא: לא בדיקנא לה בירושלים בנהורא דאבוקה, דנפיש נהורא טובא, אלא בנהורא דשרגא, דזוטר נהורא טפי, דעון רבה משתכח ועון זוטר לא משתכח - תא שמע: נר ה' נשמת אדם.

8. מהרש"א חידושי אגדות מסכת פסחים דף ז עמוד ב

למדנו מציאה ממציאה כו' וכתוב התם ויחפש וגו' וימצא וגו'. יל"ד אמאי לא מייתי מקרא דלקמיה דכתיב בפרשת ויצא ויחפש ולא מצא דדמי טפי למילף לא ימצא מלא מצא מדניליף לא ימצא מימצא ויל"ד דניחא ליה לאתויי ימצא מימצא ולא ימצא ממצא.

9. ש"ת ציץ אליעזר חלק ט סימן יז - קונ' רפואה בשבת פרק ט

אבל נראה ברור דכוונת המהרש"א בתירוץ הב' הוא בכזאת, דמשום כך לא הקישה הגמ' לא ימצא דשאר לההיא דלא מצא בפ' ויצא, מפני דהגמ' רוצה באגב גם ללמוד מהגז"ש דמייתי דהך לא ימצא דשאר החיוב בזה הוא שצריך מקודם לכן לבדוק קודם פסח ולמצוא חמץ ולבערו וע"כ יהא בפועל יוצא לא ימצא בפסח, ועל כן במתכוון לא הקישה הגמ' זאת לההיא דפ' ויצא משום דמשם היינו למדים רק זאת שהמתחייב מהשאר לא ימצא הוא רק זה שלא ימצאו חמץ אבל לא שיתחייב שגם יניחו חמץ ע"פ וימצאו ויבערו, דבשם הרי לבן לא מצא כלל, אלא הקישה זאת להויחפש דגבי אחי יוסף דבשם הרי כתוב וימצא שבחיפוש כן מצא הגביע, ולכן מההיקש דבשם ילפינן גם זאת, דהמכוון של הלא ימצא דכתיב גבי שאור הוא ג"כ שמחויבים להמצא בע"פ = בערב פסח = במצב כזה שבשעת הבדיקה ימצאו חמץ (כמו שמצאו הגביע) ויבערוהו וע"כ יקיימו בפסח השאר לא ימצא.

ואם כנים דברינו בזה, הרי יוצא לנו איפוא ראייה מקורית ראשונית למנהג זה של הנחת פתית חמץ בשעת קיום מצות הבדיקה לאור הנר, והיינו מעצם לימוד הגז"ש לעצם דין זה של בדיקת חמץ לאור הנר, והוא נפלא.

10. שפת אמת ויקרא פרשת צו שנה תרנ (עמ' 26)

והכל ענין אחד כי שבת הוא כולו תורה והנהגה שלמעלה מהטבע וביציאת מצרים התחיל להתגלות הנהגה הנ"ל בעולם.

11. יניי, פיוט 'ויחי בחצי הלילה', סוף הגדה של פסח

קָרַב יוֹם אֲשֶׁר הוּא לֹא יוֹם וְלֹא לַיְלָה, שׁוֹמְרִים הַפְּקֵד לְעִירְךָ כָּל הַיּוֹם וְכָל הַלַּיְלָה,
 וְרַם הוֹדַע כִּי לָךְ הַיּוֹם אֶף לָךְ הַלַּיְלָה, תֵּאִיר כְּאוֹר יוֹם חֲשֻׁכַת לַיְלָה, וַיְהִי בַחֲצֵי הַלַּיְלָה